

רק תפילות. רבקה היגיע ליצחק דרך התפילה של אברהם אבינו, של אליעזר עבד אברהם ושל יצחק בעצמו. כעת כאשר הקב"ה מנע ממנה פרי בטן, שוב מתפללים. כאשר יצחק שולח את יעקב לבית לבן הוא שולח אותו עם תפילה. כאשר הקב"ה מתאווה לתפילותינו הוא שולח לנו עניינים אשר זקוקים לתפילות. כמה תפילות אנחנו זקוקים בימים אלו. תפילות מעומק הלב. תפילות אמיתיות. הנביא מלאכי בהפטרה מספר לנו על אחינו שאינם שומרי תורה ומצוות עד כמה שנאו כל דבר שבקדושה. עלינו להתפלל שהשי"ת ישלח לנו גאולה שלימה כדי שלעולם לא נחזור לתהומות השנאה. כדי שנשמע מהשפתי בהן אשר שמר על דעת ה', דברי תורה המתוקים מדבש ונופת צופים ומחיים את שומעיהם. כאשר נתייחד להשיב רבים מעוון נזכה אכן לראות את השדה אשר ברכו ה' הופך שוב לבית ה' לנצח נצחים.

וישמר משמרת, עשה תמיד המשמרת המיוחדת לי שהיא לגמול חסד כלאמרו כל אורחות ה' חסד ואמת ולהורות חטאים בדרך וזה עשה כאשר קרא בשם ה' ושמר גם כן מצוותי חקותי ותורת, שנלטוו בני נח וכן היה נאה דורש ונאה מקיים כמופת לרבים, הנה ליצחק תלה בזכות אחרים עתה וכן למטה בלאמרו והרציתי את זרעך בעבור אברהם עבדי ולא כן אמר ליעקב כל שכן לאברהם וזה היה קודם שהתעורר יצחק לקרא בשם ה' אצל אחר שקרא בשם ה' נאמר ואבימלך הלך אליו מגרר ואמרו ראה ראינו כי היה ה' עמך אתה עתה צרוך ה', ולא מלאוהו עוד תלאות מקנאים ודברי ריבות כאשר צראשונ' אמנס ליעקב לא תלה בזכות אחרים כלל כי הוא אמנס מנעוריו יוסף אהלים ללמוד וללמד דעת את העם צפרט צאהלי שם ועבר ששם עלה כל מצקש ה' בלי ספק: הספורנו מסביר לנו מה פירוש לשמור את משמרתו של השי"ת. זה לא יכול להיות של יום בן יום לא, גם לא של מצוות אנשים מלומדה. לשמור משמרת מחייב ליחד את המחשבה על כל פעולה ופעולה, לעשותה על פי רצון השי"ת. לפעמים אנחנו מסופקים מה אכן רצון השי"ת מאיתנו בזמן כזה או בפעולה כזאת, אזי יש לשקול האם באמת הקב"ה רוצה בפעולה זו. הוי אומר, כל פעולה ליחדו לשם השי"ת. אזי נהיים שגרירים של הקב"ה. כדי לזכות לזה יש לשבת באוהלה של תורה לייגע את המוח ולזכך את הלב היטיב. רק לאחר זיכוד כזה יוכל האדם לחשוב שהוא שליחו של הקב"ה. למען האמת, יצטרך לבדוק, האם אויביו משלימים אתו, האם באים לשמוע מפיו דבר השי"ת. אם כן, אזי דבק במטרת האבות וממילא ימשיך לדורו וזרעו מה שאברהם אבינו זכה, דור של שפע מתוך הכרת הבורא.

ותבהינה עיניו, כמו שקרה לעלי שלא מיחה בצניו כלאמרו ולא כהה צם ונאמר בו ועיניו קמו ולא יוכל לראות ולא קרה זה לאברהם ויעקב שהיו יותר זקנים ממה שהיה יצחק אז וממה שהיה עלי, לאברהם כתיב ויוסף אברהם ויקח אשה וביעקב עם כל נרותיו ודמעו עיניו כתיב וירא ישראל את צני יוסף אף על פי שהיה רואה ככוד כלאמרו ועיני ישראל כזו מזוקן צאופן שלא הכיר התמונה הפרטית: דברי הספורנו מפחידים. אלא שיש לנו להקדים בדברי הרמב"ם בהלכות דעות וז"ל "הרואה חבירו שחטא או שהלך בדרך לא טובה מצוה

להחזירו למוטב ולהודיעו שהוא חוטא על עצמו במעשיו הרעים שנאמר הוכח תוכיח את עמיתך, המוכיח את חברו בין בדברים שבינו לבינו, בין בדברים שבינו לבין המקום, צריך להוכיחו בינו לבין עצמו, וידבר לו בנחת ובלשון רכה ויודיעו שאינו אומר לו אלא לטובתו להביאו לחיי העולם הבא, אם קיבל ממנו מוטב ואם לאו יוכיחנו פעם שניה ושלישית, וכן תמיד חייב אדם להוכיחו עד שיכחיו החוטא ויאמר לו איני שומע, וכל שאפשר בידו למחות ואינו מוחה הוא נתפש בעון אלו כיון שאפשר לו למחות בהם". אם בחבירו כל שכן בבנו. והיה לו ללמוד מאברהם אשר שילח את ישמעאל מעל פניו ולמעשה שב מדרכו הרעה. הנה, למעשה סובב רצון נתינת הברכות לעשו, שרבקה תביא את הברכות ליעקב ועשו הרים קולו ובכה, הזיל שתי דמעות שהחריבו שני בתי מקדש. אילו הכל היה הולך במישרים, הייה יעקב מקבל את הברכות בצדק וביושר. לא היינו סובלים את ה"כאשר תריד", כפי שאנחנו סובלים מזה עד היום הזה. לכל הפחות נלמד, ראשית לעשות סביבה אוהדת וחמה סביב קיום תורה ומצוות. סביבה שתכיר ותוקיר את לומדי התורה וההולכים בדרכיה. מלבד זאת להוכיח, על פי אמות המידה שחז"ל למדונו, תוכחה המקרבת לבו של אדם לאביו שבשמים.

החמודות, הנקיות כתרגומו לכייתא ד"א שחמד אותן מן נמכוד: אשר אתה בבית, והלא כמה נסים היו לו והוא מפקיד לכל אמו אלא שהיה זקי צמטקיהו וחוסקו. אין לך דבר ירוד, שפל ולא נקי ממעשה הגזל. אמנם, הגונב מן הגנב פטור, ברור הוא שהבגדים שהיו שייכים לאדם הראשון ועברו לרשותו של נח לפני המבול לא היגיעו לידי נמרוד ב"נקיון כפים", אי שם הוא גנב או גזל אותם. מכל מקום עשו שידע והכיר את מעלת הבגדים הללו, רצה לשמרם בטהרה. עשו הבין שיש בבגדים הללו מעלה חשובה וגדולה. ברגע שהם יהיו ברשות אימו, כאשר ילבשם, הלא הם נשמרו בטהרה ונקיות ודאי ישיג את מעלת מי שהיה אמור ללבוש בגדים אלו. עשו לא ידע שהבגדים לא עושים את האדם אלא ההיפך. מצאנו כהנים גדולים שציין נזר הקודש בין עיניהם והיו מינים ואפיקורסים, בוגדים בעמם. זה הסיפור של משחק כפול. לחמוד לגזול, לדור בכפיפה אחת עם מרשעות עולם, אבל מצד שני לשמור את הבגדים נקיים. כאילו בכל עת יהיו בגדיך לבנים ושמן על ראשך לא יחסר, והוא ישאר נקי. אך, כאשר יעקב לבש את הבגדים, אזי היגיע לחיבור האופטימלי. רבקה ידעה כל הזמן שאהבת יצחק לעשו כי ויצא יצחק לשוח בשדה ועשו היה איש שדה. אך אין דין שדהו של יצחק אבינו כדין שדהו של עשו. לכן, כאשר התם וזך, הטהור, הנקי כפיים ובר לבב, לבש איצטלא דקדושה, אמר יצחק ראה ריח בני כריח שדה אשר ברכו ה', ריח החקל תפוחין קדישין. יעקב נגע בשדהו של יצחק כדי להפכו לבית. לא כאברהם שקראו הר מי יעלה בהר ה', ולא כיצחק שקראו שדה, כי ציון שדה תחרש. אלא כיעקב שקראו בית, אין זה כי אם בית א'. היינו יעקב אבינו ידע לשוות דרך ההר לשדה את הרכס לבקעה כדי שתהיה בית. בית להשי"ת זה בדיוק הבגדים לאדם. בית המקדש, מרכז הדגן ותירוש לעולם, הוא בדיוק המלבין עוונותיהם. כך שעשו חשב שבגדים אלו ילבינו – ינקו עוונותיו. למרבה הגיחוך, תשובה מועילה רק כאשר שבים בתשובה, שהנשמה זכה ונקייה. לא משנה היכן הבגדים מופקדים, העיקר שהלובש אותם נקי. הבית שלנו גם בפקדון, עד שנהייה נקיים ושוב נוכל לראות את ההר הטוב, השדה אשר ברכו ה' הלבנון.